

IV. ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС. ФІНАНСОВЕ ПРАВО

УДК 341.24

© 2010 р. М.Д. Василенко
Одеська національна юридична академія, Одеса

ПРАВОПОРЯДОК І РОЗВИТОК ТЕХНОЛОГІЧНИХ ПАРКІВ В УКРАЇНІ

Досліджується встановлення правопорядку в інноваційній сфері, зокрема, основи правопорядку в розвитку технологічних парків. Вивчається зв'язок між інноваційною сферою і правовим порядком, що необхідно для розв'язання проблеми стабільності та подальшого інноваційного розвитку країни. Розкриті економіко-правові недоліки й прогалини в розвитку українських технологічних парків в умовах сучасного суспільства. Показано небажання влади брати участь у розвитку інноваційної сфери у країні.

Ключові слова: правопорядок, інноваційна сфера, технологічні парки, законодавство, нігілізм, недоліки, прогалини.

Постановка проблеми. Важливим суб'єктом правової системи є держава, реалізація правового статусу якої здійснюється через утворені нею органи влади, які реалізують законотворчу, виконавчу та судову владу. У романо-германській правовій сім'ї, до якої належить українське право, нормативно-правові акти є основним джерелом права. За юридичною силою вони поділяються на закони та підзаконні акти. Саме для реалізації законів, виконавча влада видає різного роду підзаконні акти: постанови, розпорядження тощо. Виконання закону забезпечує стабільне функціонування суспільства як єдиного цілого і є важливою запорукою правопорядку. У сучасному світі, обличчя якого визначає інноваційна діяльність, традиційно потужна науково-технологічна база України мала би стати одним з головних конкурентних переваг у боротьбі за місце України в новому світовому порядку. Однак технологічні інноваційні досягнення у країні можуть залишитися в минулому. Причина полягає в занепаді інноваційної діяльності, що порушує господарський правопорядок у країні. Необхідність розумного державного стимулювання інноваційної діяльності визначається об'єктивними властивостями інноваційних процесів, пов'язаних з високою капіталомісткістю наукових досліджень та існуючими ризиками. Тому ключовим завданням державної науково-технічної політики стає створення та вдосконалення всіх ланок механізму забезпечення інноваційних структур. При цьому треба створити систему, яка має охопити, в першу чергу, адміністративно-правове регулювання інноваційної діяльності, в тому числі законодавчі заходи з підвищення інноваційної активності та розвитку інноваційної інфраструктури, розробку й удо-

сконалення правових і фінансових інструментів державної підтримки технопарків, інноваційних структур інших типів. Однак, на жаль, у країні цього не спостерігається, й процес деградації триває. З іншого боку, для розвитку інноваційної сфери потрібна стабільність у реформуванні економіки, як прояв правопорядку в галузі. Дослідження зв'язку між інноваційною сферою і правовим порядком може значно допомогти в розв'язанні проблеми стабільності та подальшого інноваційного розвитку, що принципово у глобальних викликах сучасності.

Ступінь наукової розробки проблеми. Правовий господарський порядок як вирішальний фактор розвитку господарського законодавства розглядався О.П. Подцерковним [1]. Автор показав, як господарський порядок пов'язаний із підприємницькими відносинами, щоб вони стали інвестиційно-привабливими. Саме таким відносинам сприяє соціально зорієнтована економіка. Інноваційна діяльність потребує не тільки регулювання, а й дотримання господарського порядку. Про це свідчить незадовільний стан як самих законів України щодо розвитку інноваційної діяльності – «Про інноваційну діяльність», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» тощо, так і їх виконання. Цій проблемі була присвячена відповідна доповідь автора цієї статті [2].

Проблемам правового забезпечення інноваційної діяльності та технологічних парків присвячено праці ряду авторів, у тому числі деякі публікації автора [3-6]. Більшість із них присвячено загальним проблемам інноваційної діяльності, а досліджень, присвячених деталізації впровадження організаційно-правових засад правопорядку в діяльності інноваційних структур в Укра-

їні практично немає. Відзначимо монографію С.Смеричевського та Д. Висоцького [7], де розглянуто деякі важливі проблеми інноваційного законодавства з позицій правознавства. Однак автори розглядають стару редакцію (до 2006 року) Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», яка суттєво відрізняється від нової редакції цього Закону [8], а також інше законодавство, дію якого було принципово обмежено або скасовано. Помітним внеском у розумінні господарсько-правового забезпечення інноваційного політики держави стала монографія Ю. Атаманової [9]. Проблеми і негаразди в діяльності технопарків неодноразово розглядалися автором цієї статті (див., напр. [10, 11]).

Мета статті. Дослідження присвячене проблемі правопорядку в інноваційній сфері, зокрема правопорядку в розвитку технологічних парків, де в останні роки спостерігається порушення встановленого правового порядку в бік його погіршення при декларованих благих намірах влади.

Виклад основного матеріалу. Як відомо, рівень економічного розвитку держав у ХХІ ст. визначають інноваційні виробництва їх основних чинників: у глобальній економічній конкуренції виграють тільки ті країни, які забезпечать сприятливі умови не тільки для наукових досліджень науково-технічних розробок, а й для комерціалізації технологій інноваційного характеру, що запроваджені у промислове виробництво [12]. У зв'язку з цим важливо підкреслити, що сьогодні сім провідних держав світу, володіючи менш ніж півсотнею макротехнологій, контролюють більше 80 відсотків світового ринку продукції, серед яких провідне місце займають США, Німеччина та Японія [13]. Вони багато в чому вирішують не тільки технологічно-фінансовий, а й світовий правопорядок.

Гальмом в інноваційній діяльності в Україні стали як самі закони, що постійно змінювалися, так і підзаконні акти, прийняті на виконання саме цих законів. Можна стверджувати, що на сьогодні в умовах, коли чинні інноваційні закони не є ефективними, тільки технологічні парки залишилися єдиною структурою, яка на практиці підтримує інноваційний шлях розвитку української держави. Основним Законом щодо діяльності технопарків є Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» [8]. Цей Закон є основним нормативним актом, що регламентує діяльності технологічних парків, витримавши чимало змін і доповнень, а також відомий мораторій. Не дивлячись на нега-

разди щодо його використання в технопаркових реаліях, він залишається основним актом в галузі не тільки технопарків, оскільки, інших інноваційних структур з державним регулюванням в Україні на сьогодні більше не існує. Незначні, на перший погляд, зміни в останній редакції принципово змінили букву закону в напрямку його погіршення. Державне фінансування та кредитування технологічних парків має здійснювати Державне агентство з інвестицій та інновацій України як спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади у сфері інноваційної діяльності. Але ця структура фактично займається фінансуванням власних структур і філій, а також кредитуванням звичайних інвестиційних проектів. Саме тому в результаті такої «діяльності» до технологічних парків дійшли тільки 3 % виділених коштів, передбачених бюджетом 2007 року щодо фінансування інноваційної діяльності [14]. Отже, не можна не виконувати закон, керуючись міркуваннями політичної доцільності (місцевої, індивідуальної і ін.), оскільки міркування останньої враховуються в законі. Правові закони самі володіють вищою суспільною доцільністю. Доцільність закону означає необхідність вибору строго в рамках закону найоптимальніших (що відповідають цілям і завданням суспільства) варіантів здійснення правотворчої та правореалізаційної діяльності. Наприклад, при визначенні кримінального покарання суддя, керуючись законом, призначає ту міру покарання, яка найбільш доцільна для даного випадку, з урахуванням тяжкості злочину, особи злочинця. У кожному окремому випадку закон повинен дотримуватися, проте в рамках закону може прийматися та міра, яка є найдоцільнішою для кожного конкретного випадку.

Враховуючи важливість науково-технологічного розвитку зрозуміло, чому саме Україна вибрала інноваційний шлях розвитку, задекларувавши його на законодавчому рівні [15]. Інноваційну модель розвитку свого часу було визначено в посланні Президента України Верховній Раді «Європейській вибір. Концептуальні основи стратегії економічного розвитку на 2002 – 2011 роки» як другий за значенням стратегічний пріоритет для України [16]. Інноваційні процеси у більшості країн адміністративно та фінансово підтримуються державою (див. [17]). Необхідність державного стимулювання інноваційної діяльності визначається об'єктивними властивостями інноваційних процесів, пов'язаних з високою капіталомісткістю наукових досліджень та існуючими ризиками. У такому сенсі ключовим

завданням державної науково-технічної політики стає створення та вдосконалення всіх ланок механізму забезпечення інноваційних структур: така система має охопити, в першу чергу, адміністративно-правове регулювання інноваційної діяльності, в тому числі, законодавчі заходи по підвищенню інноваційної активності та розвитку інноваційної інфраструктури, розробку й удосконалення правових і фінансових інструментів державної підтримки технопарків, інноваційних структур інших типів.

Згідно із Законом України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», режим інноваційної діяльності поширюється на шістнадцять технологічних парків: «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка», «Інститут електрозварювання імені Є.О. Патона», «Інститут монокристалів», «Вуглемаш», «Інститут технічної теплофізики», «Київська політехніка», «Інтелектуальні інформаційні технології», «Укрінфотех», «Агротехнопарк» (м. Київ), «Еко-Україна» (м. Донецьк), «Наукові та навчальні прилади» (м. Суми), «Текстиль» (м. Херсон), «Ресурси Донбасу» (м. Донецьк), «Український мікробіологічний центр синтезу і нових технологій «УМБІ-ЦЕНТ» (м. Одеса), «Яворів» (м. Яворів), «Машинобудівні технології» (м. Дніпропетровськ), які винесено в преамбулу цього Закону.

Однак з часу прийняття Закон «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» був приречений на внесення змін, бо з ними пов'язувалося кожне нове розширення переліку технопарків. Так, з дня набрання чинності закону в 1999 році зміни до нього вносилися: у 2001 році – Законом № 2743-III від 4 жовтня 2001 року; в 2002 році – Законом № 3118-III від 7 березня 2002 року; у 2004 році – Законом № 1702-IV від 11 травня 2004 року; у 2005 році – Законом № 2505-IV від 25 березня 2005 року; в 2006 році – Законом № 3333-IV від 12 січня 2006 року. Справді, перший раз зміни були пов'язані тільки з розширення переліку технопарків. Після цього вони ще доповнювалися й іншими принциповими питаннями організаційно-правового характеру: вимогами щодо організаційно-правової форми, органів регулювання, порядку реєстрації проектів, оподаткування і, нарешті, зміною самого спеціального режиму діяльності технологічних парків, прелюдією до якої був більше року мораторій на саму діяльність технопарків. Так, Закон від 25 березня 2005 р. «Про внесення «Про внесення змін у Закон України «Про державний бюджет на 2005 рік» і в деякі інші зако-

нодавчі акти України» [18] фактично усунув спеціальний режим діяльності технологічних парків. Поновлений цей режим був в 2006 році Законом № 3333-IV, але вже зовсім у іншому вигляді – без основної пільги – звільнення від сплати податку на додану вартість. Фінансова підтримка, як це прописано в Законі (ст. 6) залишилася пільгою «на папері», тобто жодної фінансової підтримки технологічним паркам України після прийняття нової редакції Закону [8] так і не надавалося, а цільові субсидії згідно ст. 7 Закону досить незначні. При цьому їх весь час прагнули максимально скоротити, хоча добре відомо, адресна фінансова допомога технопаркам мала надаватися на підставі згаданого вище Закону, а субсидія як допомога є безповоротною, її отримання відбувається відповідно до чинного законодавства.

Отже, майже через 20 років незалежності мова йде не про утримання на якомусь рівні інноваційного розвитку, а про те, щоб знову увійти до переліку країн, які технологічно спроможні. Більш реальною стає перспектива того, що Україна через кілька років спіткнеться з проблемою неспроможності власного науково-технічного та інноваційного потенціалу забезпечити потреби країни.

Існує Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання організації діяльності технологічних парків» [19], де йдеться про конкретні питання: прописані порядок державної реєстрації технологічних парків, а також Порядок реєстрації та експертизи проектів. Цей підзаконний акт, що прийнятий на виконання Закону «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», обмежує дію Закону і фактично блокує його. Справді експертиза та порядок реєстрації проектів технологічних парків є важливим і достатньо складним процесом, який визначається Постановою. Однак цей підзаконний акт, що прийнятий на виконання Закону «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», обмежує дію чинного Закону.

Експертиза та реєстрація проектів технологічних парків є процесом, що складається з кількох ступенів, спрямованим на підтвердження інноваційного змісту проекту та достовірності і можливості його виконання. Однак на підставі детального організаційно-правового аналізу можна стверджувати, що нині діюча систему розгляду й експертизи проектів має практично заборонний характер і повинна підлягати спрощенню. Тому реєстрація нових технопарків, визначених законодавством України, триває роками і досі не завершилася, зводячи інноваційний запал українських учених нанівець,

спричиняє негативну реакцію, створює загальний песимістичний настрій у роботі.

Отже, чинна система розгляду й експертизи проектів руйнує правопорядок в інноваційній сфері України. З часу прийняття нової редакції Закону «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» пройшло більше двох з половиною років, тому можна говорити про ті переваги, які інноваційна діяльність отримала завдяки їй. Сьогодні спеціальний режим діяльності технопарків практично зведено до нуля і мова може йти, по великому рахунку, про відродження в Україні технопаркової діяльності. Фактично в країні перервано природний хід безперервної розробки й затвердження інноваційних проектів технологічних парків. На користь цього свідчить таке: кількість діючих проектів технопарків зменшилася в 7 разів (з 108 до 14); вироблено майже весь ресурс раніше затверджених проектів; реалізація інноваційної продукції у рамках спеціального режиму в 2008 р. у порівнянні з I кварталом 2007 р. зменшилася в 3,6 разу (з 560 до 155 млн. грн.); поставки на експорт зменшилися в 2,6 разу (з 80 до 31 млн. грн.); платежі до бюджету і державних цільових фондів зменшилися в 11,1 разу (з 63,3 до 5,7 млн. грн.); відрахування на спецрахунки технопарків зменшилися в 36,7 разу (з 6,6 до 0,18 млн. грн.) тощо. Ці дані узяті з аналізу стану та проблем розвитку технологічних парків України, в розробці якого автор цієї праці брав участь. А сам аналіз розглянуто і схвалено на черговому засіданні громадської Ради керівників технопарків України (м. Сімферополь, 17-18 червня 2008 р.). У 2009 році ситуація практично не поліпшилася.

Одним із найсуттєвіших недоліків правового поля, в якому відбувається становлення інноваційної діяльності, - це відсутність чіткого визначення на законодавчому рівні структури та принципів функціонування задекларованої інноваційної моделі розвитку економіки України. Пройшло достатньо часу з моменту ухвалення Закону України «Про інноваційну діяльність» [20] з наступними змінами до нього. Зміни до Закону вносилися у 2002 році – Законом № 380-IV від 26 грудня 2002 року; в 2003 році – Законом № 1344-IV від 27 листопада 2003 року; у 2005 році – Законом № 2505-IV від 25 березня 2005 року; кожний раз вносячи обмеження чи погіршуючи його. Призупинення в 2003 році дії безпосередньо пункту 3 розділу “Прикінцеві положення” означеного Закону призвело до не включення відповідних положень до податкового законодавства (Закон України «Про оподатку-

вання прибутку підприємств», Закон України «Про податок на додану вартість», Закон України «Про оплату за землю», Закон України «Про єдиний митний тариф»), яке має виняткову компетенцію. Пізніше, у 2005 році Законом України № 2505-IV всі відповідні норми щодо пільгового оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності були вилучені із Закону. Після чого він фактично «не працює», що є відображенням негативного правопорядку, тобто правопорядку зі знаком мінус.

У країні існує законодавча норма фінансування науки та інновацій, яка з року в рік не виконується. Загальновідомо, що норми права регулюють суспільні відносини у сфері організації та діяльності органів виконавчої влади в процесі здійснення державного управління, забезпечення реалізації свобод і прав громадян, встановлення та забезпечення суспільного порядку та здійснення наглядової та контрольної діяльності від імені держави, а також юрисдикційної діяльності органів виконавчої влади в частині розгляду індивідуальних адміністративних справ та застосування стягнень у випадках адміністративних правопорушень. Норми права регулюють відносини, в яких беруть участь: держава, її органи, посадові особи та інші державні службовці, громадяни, юридичні і фізичні особи. Від імені держави встановлюються норми поведінки різних суб'єктів. Відмітною рисою цих відносин є те, що завжди однією зі сторін таких правовідносин є орган виконавчої влади. При цьому предметом відносин можуть бути права, обов'язки, дії або утримання від виконання дій. Усе це в повному обсязі стосується господарсько-правового регулювання інноваційної діяльності й багато в чому визначає кінцевий результат такої діяльності. Держава має виступати цілісним суб'єктом управління. Її управлінська діяльність реалізується через окремі функції. Суспільні функції держави втілюються через реалізацію його управлінських функцій, які вона виконує як владний інститут політичної системи і сприяє встановленню правопорядку. А функції державного управління реалізуються через управлінські функції державних органів. Постійний, безперервний рух інновацій вимагає створення належних умов для його практичної та цілеспрямованої правової реалізації. Проте такий рух має не завжди чітко визначений напрямок, що вимагає створення належних умов для просування в будь-яких умовах суспільного розвитку. При цьому забезпечення безперервності інноваційної діяльності можливо лише шляхом створення в державі відповідних умов для цього через формування відповідного

правопорядку. Однак досі немає гармонії між нормами інноваційного законодавства, особливо між Господарським кодексом України і Законами «Про інноваційну діяльність» і «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків». За останні роки у галузі інноваційної діяльності та інноваційного законодавства в ліпшу сторону майже нічого не змінилося. Лише визначення загальних норм і меж здійснення інноваційної діяльності поряд із установленням законодавчих обмежень щодо здійснення інноваційної діяльності дозволить забезпечити належний рівень інноваційного розвитку у законодавчо встановлених межах. У результаті такої дії правових норм виникає правопорядок, який відповідає стану упорядкованості суспільних відносин, що регулюються правом, у тому числі й інноваційних взаємовідносин у суспільстві. На сьогодні він практично досить вдало використовується для знищення законодавчих інноваційних напрацювань у країні.

Як уже було відзначено, основними інноваційно-спроможними структурами в країні на тепер залишаються лише технологічні парки, законодавчо визнаних яких в Україні налічується шістнадцять, а також існує один науковий парк – «Науковий парк «Київська політехніка» [21]. За нашою участю досвід наукових парків у країні був поширений на інші ВНЗ, що проявилось в прийнятті нового Закону «Про наукові парки». Технологічні і наукові парки, на нашу думку, є основною, але не єдиною інноваційною структурою. Ці парки мають існувати поряд з інкубаторами бізнесу, інноваційними центрами, технополісами тощо. Цілоком обґрунтований розвиток і розбудова інноваційної інфраструктури у вигляді не тільки існуючих технологічних парків, а й усіх інших інноваційних структур, передбачених чинним законодавством. Однак цього не відбувається, в результаті – компрометується «інноваційний правопорядок» у цілому.

Висновки. Для реального інноваційного порідку необхідно створити умови для розвитку технопарків, які залишилися фактично єдиним реально діючим видом інноваційних структур. До речі, передбачалося, що вони стануть серйозним чинником нового технологічного устрою — епохи знань. Вважаємо, що для нормальної роботи технопарків потрібна, перш за все, стабільність законодавчої бази, а також розумна нормативна база, тобто реально діючий правопорядок у галузі. Треба виключити практику: раз уже технопарки не вдається закрити зовсім, створити таку нормативно-правову базу, мета якої макси-

мально ускладнити їх існування. Інноваційна система, про яку в Україні йдеться майже десять років, не спрацьовує через відсутність інноваційного правопорядку, коли не забезпечується елементарне дотримання закону та інших правових норм як складових частин розвинутого громадського порядку. Все-таки зміст правопорядку в інноваційній сфері складає впорядкованість і стабільність суспільних відносин і відповідного законодавства, яке не може керуватися тимчасовою доцільністю. Існує необхідність створення Інноваційного Кодексу України для затвердження інноваційного правопорядку в країні, яка свого часу задекларувала інноваційну модель розвитку та майже нічого не зробила для її реалізації. Людське суспільство як середовище, в якому виникає і функціонує правопорядок, у великій мірі визначає його природу та специфіку: як немає двох однакових суспільств, так і немає двох повністю ідентичних правопорядків, тобто двох однакових інноваційних культур для його забезпечення навіть за наявності відповідної нормативно-правової бази.

Список літератури

1. Подцерковный О.П. Правовой хозяйственный порядок как определяющий фактор развития хозяйственного законодательства // Тези допов. Міжнародної науково-практичної конференції «Сучасний правопорядок. Національний, інтегративний та міжнародний виміри» (Одеса, 13-14 червня 2008 р.). – Одеса: Фенікс, 2008. – С. 152-154.
2. Василенко М.Д. Інноваційна діяльність в Україні в контексті розвитку правопорядку // Тези допов. Міжнародної науково-практичної конференції «Сучасний правопорядок. Національний, інтегративний та міжнародний виміри» (Одеса, 13-14 червня 2008 р.). – Одеса: Фенікс, 2008. – С. 166-168.
3. Василенко М.Д. Генезис адміністративно-правового супроводження інноваційної діяльності в Україні: технологічні і наукові парки // Науковий вісник Чернівецького університету. – Вип. 365. – Правознавство. – 2006. – С. 64-69.
4. Василенко М.Д. Адміністративно-правовий аналіз розвитку інноваційних процесів в державі: технопарки та технополіси // Актуальні проблеми політики. Збірник наукових праць. Одеса: Юридична література. – 2007. – Вип. 31. – С. 167-174.
5. Василенко М.Д. Спеціальний режим господарювання: адміністративно-правове регулювання технопарків // Науковий вісник Чернівець-

кого університету. – Вип. 402. – Правознавство. – 2007. – С. 52 - 57.

6. Василенко М.Д. Методологічне розуміння впливу держави на інноваційну діяльність: правовий аспект // Актуальні проблеми держави і права. Збірник наукових праць. – Одеса: Юридична література, 2009. – Вип. 45. – С. 264-270.

7. Смеричевский С.М., Высоцкий Д.Е. Состояние и перспективы законодательного обеспечения инновационной деятельности в Украине: экономико-правовой аспект / Монография. – Донецк: ВК, 2004. – 124 с.

8. Закон України № 991-ХІV від 16.07.1999 р. «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 40. – Ст. 363.

9. Атаманова Ю. Є. Господарсько-правове забезпечення інноваційної політики держави: Монографія / Ю. Є. Атаманова. – Х.: Вид-во: ФІНН, 2008. – 424 с.

10. Василенко М.Д. Реалізація інноваційного законодавства: деякі українські реалії в контексті створення ефективної правової бази // Науковий вісник Чернівецького університету. – Вип. 435. – Правознавство. – 2008. – С. 66-70.

11. Василенко М.Д. Державна інноваційна діяльність в розумінні аксіології права // Актуальні проблеми держави і права. Зб. наук. праць. – Одеса: Юридична література. – 2008. – Вип. 40. – С. 215-220.

12. Василенко М.Д. Деякі проблеми менеджменту в контексті інноваційної моделі розвитку України // Політичний менеджмент. – 2003. – № 1. – С. 59-67.

13. Байнев В.Ф., Саевич В.В. Переход к инновационной экономике в условиях межгосударственной интеграции. – Минск: Право и экономика, 2007. – 180 с.

14. Василенко М.Д. Адміністративно-господарський статус суб'єктів інноваційної діяльності в контексті розвитку технологічних парків // Наукові праці Одеської національної юридичної академії. – Т. 8. – Одеса: Юридична література, 2009. – С. 286-295.

15. Концепція науково-технологічного та інноваційного розвитку України, схвалена Постановою Верховної Ради України № 916-ХІV від 13.07.1999 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 37. – Ст. 336.

16. Послання Президента України Верховній Раді «Європейській вибір. Концептуальні основи стратегії економічного розвитку на 2002 – 2011 роки» // Урядовий кур'єр. – 2002. – 4 червня.

17. Василенко М.Д. Господарсько-правовий досвід ЄС в інноваційному розвитку: створення технопарків (технополісів) // Науковий вісник Чернівецького університету. – Вип. 461. – Правознавство. – 2008. – С. 57-62.

18. Закон України № 2505-IV від 25.03.2005 р. «Про внесення змін до Закону України «Про державний бюджет на 2005 рік» та деяких інших законодавчих актів України» // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 17, 18-19. – Ст. 267.

19. Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання організації діяльності технологічних парків» // Офіційний вісник України. – 2006. – № 48. – Ст. 3199.

20. Закон України № 40-IV від 04.07.2002 р. «Про інноваційну діяльність» // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 36. – Ст. 266.

21. Закон України 525-V від 22.12. 2006 р. «Про науковий парк «Київська політехніка» // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 10. – Ст. 86.

Стаття надійшла до редколегії 12 березня 2010 року.

Рекомендована до опублікування у «Віснику» відповідальним секретарем Р.О. Гаврилюк.

M.D. Vasylenko

Legal Order and Development of Technological Parks in Ukraine

Summary

The article is dedicated to establishment of legal order at the innovative sphere, about bases of legal order for technological parks development particularity. Offences of established order to it's worsening are observed specially in this sphere at the declared good intentions of public administration in recent years. Connection is explored between an innovative sphere and legal order that is a necessity for the solution of problem of stability and subsequent innovative development for the country. The economic legal failings and blanks are exposed in development of the Ukrainian technological parks in the conditions of modern society. The unwillingness of Ukrainian power to take positive part in development of innovative sphere is demonstrated.

Key words: law and order, innovative sphere, technological parks, legislation, nihilism, failings, blanks.

Правопорядок и развитие технологических парков в Украине

Аннотация

Рассматривается установление правопорядка в инновационной сфере, в частности основы правопорядка в развитии технологических парков. В последние годы именно в этой отрасли наблюдается нарушение установленного правового порядка в сторону его ухудшения при декларируемых благих намерениях власти. Исследуется связь между инновационной сферой и правовым порядком, что является необходимым для решения проблемы стабильности и последующего инновационного развития страны. Раскрыты экономико-правовые недостатки и пробелы в развитии украинских технологических парков в условиях современного общества. Показано нежелание власти принимать позитивное участие в развитии инновационной сферы в стране.

Ключевые слова: правопорядок, инновационная сфера, технологические парки, законодательство, нигилизм, недостатки, пробелы.